Mgr. Doc. Zdeněk Divoký: Hodnocení bakalářské práce pana Víta Müllera „**Historie tuby“**

Přiznám se, že při prvním seznámení s bakalářskou prací tubisty Víta Müllera mě napadlo, že by snad šlo zvolit jiné, zajímavější téma, než kolem dokola a znovu zpracovávané téma „Historie tuby“, ale musím říci, že výsledek mě příjemně překvapil: práce má 30 stran chronologicky seřazených kapitol od prvních pravěkých primitivních nástrojů přes římské signální vojenské nástroje, dřevěné dechové nástroje středověku až ke kovovým ofikleidám a ventilovým tubám moderního typu. Zmíněny jsou také příbuzné tubové nástroje jako wagnerovské tuby, cimbasso, heligón, suzafon se stručnými a věcnými popisy toho základního, co se lze o každém takovém nástroji dovědět. Výborně zpracovaná je také sedmistránková obrazová příloha v závěru práce, která všechny důležité nástroje o nichž je v textu řeč, zobrazuje.

K úvodní části textu „Od pravěku po starověký Řím“ a „Středověk“ nemám námitek (jen detail pod čarou, řeka v Mezpotámii nese název Tigris, Tygrid byl český exilový spisovatel).V kapitole “Přímí předchůdci tuby“ na str.7 mě pobavila sofistikovaná věta „..Tón u těchto nástrojů vzniká náraznými výdechy hráče, kdy tlak výdechu uvede vnitřní vzduchový sloupec v periodicky stejnosměrný rozechvěv“ vida, jaké má čeština v sobě rezervy! Na str.11 v kapitole „Ofiklejda“ je v závěru řeč o ruské rohové hudbě, cituji „…vůbec poprvé se tato kapela nevolníků objevila v r. 1875“. To je samozřejmě omyl, bylo to mezi lety 1740 a 1750. V kapitole „Vynález ventilu“ je zmíněno strojivo vídeňského nástrojaře Uhlmanna v r.1830. Uhlmann ale experimentoval s těmito ventily, tzv. vídeňskými pumpami už v r.1815 (tyto ventily se na vídeňských rozích in F používají dodnes). Na str.14 je uvedeno chybně příjmení trumpetisty Josepha Kaila (nikoli Kaitl). Francouzské strojivo „perinetové“ nese název po svém objeviteli Fr. Périnetovi (nikoli tedy „petinetové“ viz str.15 a 16).Velmi chválím kapitolu „Václav František Červený“ jehož přínos ve stavbě žesťových nástrojů a zejména potom tub, je mimořádný. Závěrečné kapitoly o příbuzných nástrojích a moderní tubě jsou zpracovány pečlivě a nemám k nim námitek.

Celkově lze říci, že Vítu Müllerovi se zdařil celkový vhled do historie tuby na solidní úrovni. Práce je psána dobrou češtinou, občas zaskřípe problém měkkého i a ypsilonu, což je také dáno nečekanými přesmyčkami počítače.

Hodnotím B a doporučuji k obhajobě.

2. 6. 2016 Mgr. Doc. Zdeněk Divoký